

Arrest

nr. 283 659 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat op datum van 30/08/2021 een visum aanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van R.A.M. (...).° X, A.N. (...), van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België. M.O.S. (...)° X, van Eritrese nationaliteit, te vervoegen. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 21/09/2016 in Eritrea werd afgesloten Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn : In zijn eerste interview van 10/12/2019 verklaarde hij van ongehuwd te zijn In zijn 2de interview van 07/12/2020 herroept hij deze verklaring en zegt hij dat hij gehuwd was en dat hij problemen had met zijn vrouw maar die opgelost zijn Betrokkenen leerden mekaar kennen in 2015 Ze huwden op 21/09/2015 Mevrouw verklaarde van geen foto's te hebben maar in de aanvraag gezinshereniging is er wel een foto aanwezig Na het huwelijk verliet meneer direct Eritrea Betrokkenen hebben 2x daags contact met elkaar via WhatsApp en imo In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 26/04/2022 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk. In het advies van 06/07/2022 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren. Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen M.O.S. (...) en R.A.M. (...) voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste. Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. Overwegende dat een niet gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd en dat daarom bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van art. 12bis§5 en 6. Uit het onderzoek zijn bovendien volgende niet onbelangrijke vaststellingen aan het licht gekomen die mijn ambt doen twifelen aan de oprechtheid van dit huwelijk. 1 betrokkenen blijken te zijn gehuwd op 21/09/2016, de heer M.O.S. (...) verklaarde tijdens zijn interview dd 10/12/2019 merkwaardig genoeg ongehuwd te zijn. Tijdens zijn interview d.d. 07/12/2020 kwam betrokkene op deze verklaring terug en stelde toch gehuwd te zijn doch problemen gehad te hebben met zijn echtgenote die toen alweer waren opgelost. 2. mevrouw R.A.M. (...) verklaarde geen foto's meer te hebben van het huwelijksfeest, volgens haar zijn ze de foto's verloren. Nochtans verklaart de heer M.O.S. (...) wel een foto te hebben en legt hij deze foto voor. 3. de heer M.O. (...) blijkt quasi onmiddellijk na het huwelijk Eritrea te zijn ontvlucht. Betrokkenen hebben dan ook nooit samengewoond, mevrouw R.A.M. (...) trok na het huwelijk terug in bij haar ouders. Zij blijken elkaar vervolgens bijna 6 jaar niet meer te hebben gezien tot de heer M.O.S. (...) naar Oeganda is afgereisd van 19/04/2022 tot 10/05/2022, 4. de heer M.O.S. (...) legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent het feit of zijn echtgenote al dan niet op de hoogte was van zijn vluchtplannen. Tijdens zijn interview dd. 07/12/2020 verklaarde betrokkene dat hij zijn echtgenote hierover niet had geïnformeerd docht tijdens zijn verhoor d.d. 07/06/2022 doet betrokkene uitschijnende dat zijn echtgenote wel degelijk op de hoogte was van zijn vluchtplannen gelet op zijn verklaring dat mevrouw R.A.M. (...) gehuwd wou zijn voor hij het land ontvluchtte 5. ten slotte worden er geen bewijzen voorgelegd van de beweerdelijke dagelijkse contacten via WhatsApp en Imo Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 11.2 en overweging 8 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG) *iuncto* de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing weigert het visum gezinshereniging in toepassing van artikel 146bis Burgerlijk wetboek (stuk 1):

“Overwegende dat artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

(...)

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.”

Echter, artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek is enkel van toepassing indien minstens één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft. Dit is in casu niet het geval daar het gaat om een huwelijk zoals op 21.09.2016 in Eritrea voltrokken tussen twee Eritrese onderdanen.

In een letterlijk identieke casus oordeelde de Raad recent zeer duidelijk (stuk 3A en 3B): (...)

RvV nr. 250.273 van 02.03.2021, zoals gepubliceerd in het T.Vreemd. 2021, nr. 4, p. 345-346 (stuk 3A en 3B)

Een identieke conclusie dringt zich in casu dan ook ontegensprekelijk op.

Verwerende partij had toepassing moeten maken van artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 11 Vreemdelingenwet. Het is aan de hand van die artikelen dat er vastgesteld kan worden of er al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk dat zou toelaten om het recht op gezinshereniging met een derdelander met verblijfsrecht in de Unie te weigeren.

Verwerende partij had dus moeten (1) motiveren welke “gegronde vermoedens” er voorhanden waren die een ‘gerichte’ controle mogelijk maakte en (2) op welke wijze er is komen vast te staan dat het huwelijk zoals voltrokken op 21.09.2016 in Eritrea uitsluitend werd afgesloten opdat verzoekster toegang tot het Belgisch grondgebied zou krijgen.

Dit is hoegenaamd niet gebeurd in casu. Verwerende partij motiveert niet op basis van welke “gegronde vermoedens” in de zin van artikel 16.4 Gezinsherenigingsrichtlijn er een “specifieke gerichte controles” nodig zouden zijn. Artikel 16.2, b) Gezinsherenigingsrichtlijn verduidelijkt dat “bij de beoordeling van dit punt de lidstaten in het bijzonder rekening kunnen houden met het feit dat het huwelijk partnerschap of adoptie is tot stand gebracht nadat aan de gezinshereniger een verblijfstitel is verleend” doch dit is in casu alvast niet het geval. Immers huwde verzoekster met haar partner in Eritrea op 21.09.2016 ... terwijl haar echtgenoot zelfs pas op 08.11.2019 (ofte ruim méér dan drie jaar later) in België is

binnengekomen en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, waarbij hij slechts op 25.03.2021 (ofte nogmaals anderhalf jaar later) de vluchtelingenstatus verkreeg (stuk 6).

Ten overvloede en puur volledigheidshalve wenst verzoekster te verduidelijken dat in casu geen sprake is van een schijnhuwelijk:

Aangezien de intenties van de kandidaat-echtgenoten om te huwen of van het gehuwd echtpaar vele jaren na datum nooit met een 'absolute zekerheid' te achterhalen zijn, wordt vereist dat de elementen die voorliggen om te besluiten tot een schijnhuwelijk een decisief karakter hebben en dat er eenduidige vermoedens bestaan die niet worden tegengesproken waaruit dient te blijken dat er kennelijk enkel sprake is van een beoogd misbruik van het instituut huwelijk.

Het woord kennelijk bij deze toets houdt conform de rechtspraak ter zake in dat er een "aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid" dient te bestaan zodat er geen realistische twijfel kan bestaan dat één der partijen duidelijk/kennelijk/manifest enkel een verblijfsrechtelijk voordeel ambieert.

Kortom, er zou een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid moeten bestaan dat verzoekster R.A.M. (...) bij huwelijksvoltrekking te Eritrea op 21.09.2016 duidelijk/kennelijk/manifest enkel en alleenlijk een verblijfsrecht in België ambieerde doch géén duurzame levensgemeenschap.

Zulks is werkelijk absurd en hoegenaamd niet het geval. Haar echtgenoot kwam ten ander pas binnen in België op 08.11.2019 en verkreeg zelf pas een verblijfsrecht in België op 25.03.2021 (stuk 6). Hoe zou verzoekster dan op datum huwelijksvoltrekking (op 21.09.2016) kennelijk enkel een verblijfsrecht in België kunnen ambiëren...?

En bovendien, zelfs al zou verzoekster helderziende zijn geweest en in september 2016 reeds een verblijfsrecht in België in 2022 (ofte 6 jaar later) nastreven (quod non):

"Het nastreven van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel, is immers in se niet onrechtmatig en niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen, voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben om een gebonden levensgemeenschap tot stand te brengen."

(Hof van Beroep Antwerpen 28 januari 2015, RW 2015-2016, nr. 6, p. 230)

Of nog

"Om te kunnen spreken van een schijnhuwelijk dient te worden aangetoond dat minstens één van de echtgenoten tot het huwelijk is toegetreden uitsluitend om een andere reden dan om een gezin te stichten."

(Hof van Beroep Gent 15 mei 2008, Tijdschrift@ipr.be 2008, afl. 4, 72).

En ten slotte:

"Wanneer er twijfel bestaat over de werkelijke wil van de partijen of één van hen om een duurzame levensgemeenschap te stichten, moet de vrijheid om een huwelijk te sluiten voorrang krijgen."

(Hof van Beroep Brussel 20 juni 2011, T.Vreemd. 2012, p. 147)

Hoewel het koppel enige problemen kende in hun relatie – wat ten andere evenzoveel bij Vlaamse koppels voorkomt, zeker indien ze jaren feitelijk gescheiden zouden zijn in een lange afstandsrelatie – is het duidelijk uit het dossier dat zij wel degelijk een liefdevolle relatie onderhouden tot op heden.

Verzoeksters echtgenoot verduidelijkte reeds aan de DVZ in zijn verhoor ("Vragenlijst CGVS") van december 2020 dat hij op 21.09.2016 in Eritrea is getrouwd voor de kerk met zijn echtgenote. Hij verduidelijkt in alle oprechtheid dat hij in zijn aller eerste DVZ-Dublin gehoor van december 2019 nog stelde single te zijn, maar dat dit niet klopte. Hij verduidelijkt dat hij dit had gezegd wegens de toenmalige relationele problemen tussen het koppel, maar dat deze problemen intussen van de baan waren (zie admin dossier). Verzoeksters echtgenoot bevestigde zelfs aan de verbaliserende agenten van het parket Brugge dat hij een tatoeage van de eerste letter van de naam van zijn echtgenote op zijn

hand heeft staan. Verzoeksters echtgenoot verduidelijkt ook de ontstaansgeschiedenis van hun relatie zeer duidelijk (zie admin. dossier): (...)

Kortom, het koppel huwde nadat ze alreeds een jaar lang een relatie onderhielden en elkaar op de markt in Eritrea hadden leren kennen, nadat verzoekster in deze regio was op bezoek bij haar tante.

Dit wordt in het – zij het uitermate summiere – verhoor van verzoekster zelf in de ambassade ook in diezelfde zin bevestigd.

Het koppel kent elkaar en elkaars familie goed en onderhoudt een intensief contact via sociale media WhatsApp en Emo. Verzoeksters echtgenoot kwam ook op bezoek van zodra hij deze reis (als recent erkend vluchteling in België) financieel aankon in april 2022.

Uit tal van elementen en verklaringen mag aldus minstens ook blijken hoe het koppel wel degelijk een liefdesrelatie onderhoudt sinds 2015 en tot op heden. Dat hierbij door de afstand wat ups en downs voorkomen, is niet meer dan normaal. Dit maakt evenwel niet dat het de DVZ (of het Parket) is toegestaan om 'pour les besoins de la cause' enkel wat 'negatieve' elementen hier te gaan uit filteren om vervolgens met de blote bewering te komen dat haar "ambt twijfelt aan de oprechtheid van dit huwelijk" (stuk 1).

"De criteria die door de ambtenaar van de burgerlijke stand in aanmerking werden genomen, met name het leeftijdsverschil, de gebreken aan overeenstemming die werden vastgesteld in bepaalde verklaringen en de vroegere huwelijksprojecten van eiseres lijken niet doorslaggevend om in casu het voornemen om samen te leven uit te sluiten. In dit opzicht lijkt het nutteloos de nadruk te leggen op bepaalde gebreken aan overeenstemming, terwijl helemaal geen belang wordt gehecht aan de overeenstemmende verklaringen die bij de verhoren van de betrokkenen met betrekking tot tal van punten werden opgetekend."

(Rb. Luik 6 april 2005, T.Vreemd. 2005, afl. 3, 244)

Bovendien, zoals hierboven reeds aangehaald: "twijfel" is in deze onvoldoende, daar twijfel in toepassing van art. 12 EVRM in het voordeel van het koppel dient te worden geïnterpreteerd (Hof van Beroep Brussel 20 juni 2011, T.Vreemd. 2012, p. 147). Bijgevolg kan zelfs enige (ongefundeerde) 'twijfel' van het Parket onvoldoende correcte reden zijn voor de Dienst Vreemdelingenzaken om vervolgens botweg tot de stelling van "schijnhuwelijk" te concluderen en het visum gezinshereniging van verzoekster als echtgenote van haar partner die erkend vluchteling is in België te weigeren.

Verzoekster benadrukt dat aangaande haar huwelijk van 21.09.2016 zowel artikel 8 EVRM, artikel 12 EVRM, artikel 22 Grondwet, artikel 23 BUPO als de internationale grondrechten inzake het recht op huwen alsook het recht op het onderhouden van een gezinsleven als standaard dienen te worden vooropgesteld, terwijl elke maatregel dat het huwelijk bemoeilijkt beperkend moet geïnterpreteerd worden.

Aldus dienen de voorwaarden voor de erkenning van het huwelijk restrictief te worden geïnterpreteerd waarbij de erkenning van het huwelijk het principiële uitgangspunt betreft.

Bij een 'controle schijnhuwelijk' kan hierbij geen toepassing gemaakt worden van artikel 146bis BW gezien géén der echtgenoten Belg was op het ogenblik van huwelijksluiting in Eritrea op 21.09.2016. Daarnaast kan er zelfs in toepassing van de gezinsherenigingsrichtlijn evident geen sprake zijn een helderziendheid in hoofde van verzoekster waarbij zij bij huwelijksvoltrekking te Eritrea op 21.09.2016 uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel in België zou beogen zes jaar later. Minstens bewijst de Dienst Vreemdelingenzaken nergens dat verzoekster in 2016 een religieus huwelijk is aangegaan met als enkele doel om zes jaar later een verblijfsrecht in België te bekomen.

Aldus dringt de conclusie zich op dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in deze zijn geschonden, in samenlezing met de hierboven beschreven van toepassing zijnde wettelijke bepalingen.

Gelet op al het bovenstaande dringt de verbreking van de bestreden beslissing zich ten stelligste op."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De bestreden beslissing betreft een weigering van een verzoek om gezinshereniging met een begunstigde van internationale bescherming overeenkomstig artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, daar het *in casu* een aanvraag gezinshereniging betreft van een buitenlandse echtgenote van een vreemdeling “die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten”. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de echtgenoot van Eritrese nationaliteit, bij wie de verzoekende partij zich wenst te voegen, op 25 maart 2021 erkend werd als vluchteling. Bovendien, hoewel in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt erkend dat de gezinshereniger in België de internationale bescherming geniet, kan zulks wel worden afgeleid uit de duidelijke verwijzing naar artikel 12bis, §§ 5-6 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen zijn immers enkel van toepassing op de gezinshereniging met vreemdelingen die de internationale bescherming genieten.

Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de visumaanvraag werd ingediend op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van voormelde bepaling luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland,

moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, (...).

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§3. (...)

§3bis (...)

§4. (...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§7. (...)"

Artikel 12bis, §§ 5-6 van de Vreemdelingenwet betreft aldus de specifieke situatie van aanvragen met het oog op de gezinshereniging met een gezinshereniger die de internationale bescherming geniet en met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de gezinshereniger naar België kwam en waarbij de aanvraag niet vergezeld gaat van officiële documenten die aantonen dat er is voldaan aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. In dit geval wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgemaakt. Bij gebreke hieraan, kunnen de in §6 voorziene bepalingen worden toegepast, met name indien er geen officiële documenten "overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie" voorliggen, kan de gemachtigde elk noodzakelijk geacht onderzoek en aanvullende analyse laten uitvoeren.

De voormelde bepalingen zijn er derhalve op gericht om, bij gebrek aan officiële documenten, te onderzoeken of de bloed- of aanverwantschapsband met de voormelde specifieke categorie van gezinsherenigers al dan niet op een andere manier als bewezen kan worden geacht.

In casu heeft de gemachtigde uitdrukkelijk aangegeven dat er een niet gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd en dat er daarom een bijkomend onderzoek in het licht van artikel 12bis, §§5-6 van de Vreemdelingenwet werd verricht. Wanneer deze uitdrukkelijke vermelding van een onderzoek in de zin

van artikel 12*bis*, §§5-6 van de Vreemdelingenwet wordt samengelezen met het als eerste vermelde motief dat de verzoekende partij geen beroep kan doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en met het feit dat het gaat om een aanvraag gezinshereniging van een buitenlandse echtgenote van een vreemdeling “*die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten*” en aldus gegrond op artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dan zou de geboden motivering erop kunnen wijzen dat de gemachtigde de voorgehouden verwantschapsband tussen de verzoekende partij en de gezinshereniger niet voldoende bewezen heeft geacht.

Dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven aldus kunnen worden begrepen, zou voorts bevestiging kunnen vinden in de vaststelling dat de gemachtigde geenszins toepassing maakt van enige bepaling van artikel 11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Zo wordt in de bestreden akte niet gesteld dat het visum wordt geweigerd met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, om de reden dat de verzoekende partij niet of niet meer voldoet aan deze of gene voorwaarde van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin geeft de gemachtigde uitdrukkelijk aan dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 11, §1, eerste lid, 2° of 4° van de Vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij en haar echtgenoot niet of niet meer een werkelijk huwelijksleven onderhouden dan wel omdat het vaststaat dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat de verzoekende partij het Rijk zou kunnen binnenkomen of er zou kunnen verblijven.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de wettelijke grondslag van de bestreden weigeringsbeslissing gelegen is in artikel 11 van de Vreemdelingenwet, doch in artikel 10 van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 12*bis*, §§5-6 van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt verwezen naar artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek en artikel 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Artikel 21 van het WIPR valt onder de afdeling 5 'Conflictenrecht' van hoofdstuk I 'Algemene bepalingen' van het WIPR. Dit artikel kan dan ook niet op zichzelf worden toegepast, maar enkel in combinatie met een ander artikel of andere artikelen van het WIPR waarin wordt geregeld dat deze of gene bepalingen van buitenlands recht van toepassing zijn op een welbepaalde internationale rechtsverhouding en waarbij dan beslist wordt dat de toepassing van deze of gene bepaling van het door het WIPR aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover deze toepassing tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. De zogenaamde openbare orde-exceptie, vervat in artikel 21 van het WIPR, maakt een beschermingsmechanisme ten voordele van het eigen forum uit en maakt het tevens, in het licht van artikel 27 van het WIPR mogelijk om, in uitzonderlijke gevallen, een buitenlandse akte niet te erkennen hoewel deze rechtsgeldig werd afgesloten naar buitenlands recht, indien dit tot ongewenste gevolgen zou leiden in de Belgische rechtsorde, en om in voorkomend geval een andere relevante bepaling van dat buitenlands recht of, indien nodig, van Belgisch recht toe te passen.

Met betrekking tot het recht dat toepasselijk is op de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk *an sich* (artikel 46 van het WIPR) en op de vormvereisten voor het huwelijk *an sich* (artikel 47 van het WIPR), is deze exceptie van openbare orde bovendien slechts relevant indien vaststaat dat het huwelijk tot stand kwam op basis van een bepaling van buitenlands recht die op zich strijdig is met de openbare orde, zoals bijvoorbeeld een polygaam huwelijk, en niet wanneer het huwelijk niet rechtsgeldig tot stand kwam volgens de bepalingen van het buitenlands recht. Wat volgens het buitenlands recht niet bestaat, kan immers als zodanig ook niet worden erkend.

In casu verwijst de gemachtigde wel naar artikel 21 van het WIPR, maar uit zijn verdere uiteenzettingen blijkt niet dat de gemachtigde (voor zover hij daartoe al bevoegd zou zijn gelet op het niet-jurisdictioneel karakter van de visumaanvraag) de toepassing van een specifieke bepaling van één of ander buitenlands recht zou hebben geweigerd. Evenmin heeft de gemachtigde verduidelijkt welke regel van het WIPR in de voorliggende rechtsverhouding precies het toepasselijke recht bepaalt en welke bepaling van het krachtens het WIPR toepasselijke recht dan niet mag worden toegepast omwille van de strijdigheid met de Belgische internationale openbare orde. De gemachtigde licht zelfs niet toe welk recht er volgens het WIPR van toepassing zou zijn op welk aspect van het in Eritrea afgesloten huwelijk tussen de verzoekende partij en de gezinshereniger, beiden van Eritrese nationaliteit. De gemachtigde heeft in de bestreden akte dus niet gespecificeerd dat en hoe deze of gene bepaling van buitenlands recht zou leiden tot een resultaat dat strijdig is met de Belgische openbare orde. De gemachtigde verwijst in tegendeel enkel naar een aantal bepalingen van Belgisch recht, met name de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat een toepassing van artikel 27 van het WIPR *in casu* niet aan de orde is aangezien er geen gelegaliseerde authentieke huwelijksakte werd voorgelegd.

Artikel 27, §1 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Artikel 27, §1 van het WIPR bepaalt aldus dat elke overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, een buitenlandse authentieke akte kan erkennen dan wel kan weigeren deze te erkennen. Hierbij moet de buitenlandse authentieke akte beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR, en moet worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 van het WIPR) of onverenigbaarheid met de openbare orde (artikel 21 van het WIPR). Het moet gaan om een akte die voldoet aan de voorwaarden die, volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid en zij moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd (artikel 30 van het WIPR).

In casu wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat “*een niet gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd*”. Van een incidentele beoordeling op grond van artikel 27 van het WIPR, door een overheid, van de geldigheid of erkenning van een buitenlandse authentieke akte op grond van de openbare orde-exceptie voorzien in artikel 21 van het WIPR, is *in casu* dus geen sprake.

Samenvattend stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet concreet heeft gesteld dat het buitenlands recht *in casu* niet kan worden toegepast omdat dit tot een resultaat zou leiden dat strijdig is met de Belgische internationale openbare orde. Bovendien wordt niet betwist dat er bij de voorliggende visumaanvraag geen buitenlandse authentieke akte werd voorgelegd, zodat ook geen situatie aan de orde is waarbij een Belgische overheid overeenkomstig 27, §1 van het WIPR kan beslissen om deze akte niet te erkennen wegens de onverenigbaarheid met de openbare orde, zoals bedoeld in artikel 21 van het WIPR. In de bestreden akte wordt voor het overige enkel verwezen naar bepalingen van Belgisch recht. De verwijzing naar artikel 21 van het WIPR maakt dan ook geen pertinent motief uit om de voorliggende visumaanvraag te weigeren.

De conclusie dat de verzoekende partij, die verklaart echtgenote te zijn van een in België erkende en verblijfsrechtigde vluchteling, zich niet kan beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging, vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, kan *in casu* enkel, gelet op het ontbreken van enige motivering over het niet voldoen aan deze of gene voorwaarde van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, op draagkrachtige en pertinente wijze worden geschraagd door de concrete vaststelling dat de verzoekende partij niet of niet afdoende bewijst dat zij gehuwd is met de gezinshereniger zodat zij zich niet kan beroepen op de hoedanigheid van echtgenote van de gezinshereniger.

Echter blijkt dit geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat de gemachtigde zich niet steunt op het niet of niet afdoende bewezen zijn van het feit dat de verzoekende partij en de gezinshereniger op 21 september 2016 in Eritrea gehuwd zijn, doch wel dat hij advies inwint bij de procureur des Konings “*met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk*”, dat hij twijfelt aan de oprechtheid van het huwelijk en dat hij derhalve, gelet op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en artikel 21 van het WIPR, weigert het huwelijk te erkennen, hetgeen dus veronderstelt dat de gemachtigde aanneemt dat de verzoekende partij en de gezinshereniger in het buitenland daadwerkelijk een huwelijk hebben voltrokken.

3.4. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing het visum weigert in toepassing van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek daar de gemachtigde weigert het huwelijk te erkennen, dat voormelde bepaling enkel van toepassing is indien één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft, wat in *casu* niet het geval is aangezien het gaat om een huwelijk tussen twee Eritrese onderdanen in Eritrea voltrokken, dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG en artikel 11 van de Vreemdelingenwet, dat er aan de hand van deze bepalingen kan vastgesteld worden of er al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk dat zou toelaten om het recht op gezinshereniging met een derdelander met verblijfsrecht in de Unie te weigeren, dat de verwerende partij had moeten motiveren welke gegronde vermoedens er voorhanden waren die een gerichte controle mogelijk maakte en op welke wijze er is vast komen te staan dat het huwelijk voltrokken op 21 september 2016 in Eritrea uitsluitend werd afgesloten opdat de verzoekende partij toegang zou krijgen tot het Belgische grondgebied, dat dit niet is gebeurd, dat niet wordt gemotiveerd op grond van welke gegronde vermoedens er specifieke gerichte controles nodig zouden zijn. Zij wijst erop dat er geen sprake kan zijn van toepassing van de richtlijn 2003/86/EG daar er evident geen sprake kan zijn van helderziendheid in haar hoofde waarbij zij bij de huwelijksvoltrekking in Eritrea in 21 september 2016 uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel in België zou beogen zes jaar later.

3.5. In het kader van het onderzoek of de verzoekende partij daadwerkelijk een familielid is zoals bedoeld in artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, stelt de gemachtigde wel dat er een “*bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van art 12bis§5 en 6*”, maar blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing voorts niet of dit onderzoek al dan niet heeft uitgewezen dat de huwelijksband als bewezen wordt geacht. De gemachtigde verwijst daarentegen naar een advies van de procureur des Konings “*met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk*” en naar zijn twijfels betreffende de oprechtheid (en niet het bestaan) van het huwelijk, hetgeen dus veronderstelt, het weze herhaald, dat de gemachtigde aanneemt dat de verzoekende partij en de gezinshereniger in het buitenland daadwerkelijk een huwelijk hebben voltrokken.

Uit deze motieven blijkt aldus dat de gemachtigde aanneemt dat er – overeenkomstig artikel 12*bis*, §§5-6 van de Vreemdelingenwet – een voldoende bewijs voorligt dat de verzoekende partij en de gezinshereniger in het buitenland zijn gehuwd en wordt het visum gezinshereniging geweigerd omdat de gemachtigde van oordeel is dat het gaat om een schijnsituatie waarbij hij weigert het huwelijk te erkennen.

Met andere woorden wordt geoordeeld dat het huwelijk in het buitenland wel werd voltrokken maar dat het niet het recht op gezinshereniging opent omdat het huwelijk enkel werd afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel. De motieven dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging, vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en de loutere verwijzing naar artikel 21 van het WIPR en artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, zijn dan ook, gelet op wat voorafgaat, niet pertinent en de gemachtigde diende, zoals de verzoekende partij op goede gronden voorhoudt, toepassing te maken van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de voormelde bepaling kan de gemachtigde immers de toegang van een echtgenoot van een verblijfsgerechtigde vreemdeling weigeren indien het vast staat dat het huwelijk uitsluitend afgesloten werd opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er zou kunnen verblijven.

In casu heeft gemachtigde zich, met verwijzing naar een aantal feitelijke elementen uit de visumaanvraag en naar een advies van de procureur des Konings, beperkt tot de motivering dat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk weigert te erkennen met toepassing van artikel 21 van het WIPR, waardoor dit huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent. Zoals hoger gesteld, kan artikel 21 van het WIPR echter niet op zichzelf worden toegepast en dient er sprake te zijn van het buiten toepassing verklaren van een bepaling van buitenlands recht en van de weigering van de erkenning van een buitenlandse authentieke akte omwille van de onverenigbaarheid met de openbare orde (*cf.* artikel 27, §1 van het WIPR). Bij gebrek aan een authentieke buitenlandse huwelijksakte die ter ondersteuning van de visumaanvraag aan de beoordeling van het bevoegde bestuur werd voorgelegd, kan in het WIPR geen wettelijke grondslag worden gevonden die de gemachtigde de mogelijkheid geeft om, al dan niet op advies van de procureur des Konings, te beslissen om het huwelijk strijdig te bevinden met de openbare orde overeenkomstig de artikelen 21 en 27, §1 van het WIPR, gelet op het bepaalde in artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek.

Betreffende de vraag of artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek kan dienen als wettelijke grondslag voor het niet erkennen van het huwelijk waardoor het recht op gezinshereniging wordt geweigerd, kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat voormelde bepaling enkel van toepassing is indien één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft. Dit is *in casu* niet het geval aangezien het gaat om een huwelijk tussen twee Eritrese onderdanen. In een dergelijk geval dient gekeken te worden naar het buitenlands recht. In dit geval het Eritrese recht. Artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek kan aldus ook niet de wettelijke grondslag vormen voor het niet erkennen van het huwelijk waardoor het recht op gezinshereniging wordt geweigerd.

De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, dat aan de hand van dit artikel vastgesteld kan worden of er al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk dat zou toelaten om het recht op gezinshereniging met een derdelander met verblijfsrecht in de Unie te weigeren.

Gelet op wat voorafgaat, kon de verwerende partij aldus geen toepassing maken van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, noch op zichzelf en evenmin samengelezen met artikel 21 WIPR, om de gezinshereniging te weigeren op grond van het niet erkennen van het huwelijk omdat het een schijnsituatie betreft.

De loutere stelling in de nota met opmerkingen dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

3.7. De Raad verduidelijkt dat in de bestreden beslissing geen enkele pertinente wettelijke bepaling wordt aangeduid die de staatssecretaris of zijn gemachtigde de bevoegdheid geeft om een huwelijk dat

reeds werd voltrokken in het buitenland als een schijnhuwelijk te bestempelen. Niettemin moet worden vastgesteld dat de gemachtigde, zonder dat wordt aangegeven dat toepassing wordt gemaakt van artikel 27, §1 van het WIPR, wel degelijk heeft gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk te erkennen, zodat de gemachtigde zich in werkelijkheid niet uitspreekt over de geldigheid of de erkenning van buitenlandse authentieke akten maar wel over de nietigheid van het buitenlandse huwelijk *an sich* (dus los van enige huwelijksakte). Artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet verleent de minister of zijn gemachtigde wel de bevoegdheid om te onderzoeken of het buitenlandse huwelijk al dan niet werd afgesloten met het enkele oogmerk dat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er zou kunnen verblijven en om in voorkomend geval het visum gezinshereniging te weigeren, doch bij gebrek aan enige verwijzing naar deze bepaling in de bestreden akte, is het ook niet aan de Raad om zich als annulatierechter in de plaats van het bevoegde bestuur te stellen om de werkelijke wettelijke grondslag van de bestreden weigeringsbeslissing aan te duiden.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen laat uitschijnen dat de verzoekende partij de huwelijksband diende aan te tonen, zodat duidelijk blijkt om welke redenen de gemachtigde heeft beslist om een analyse te voeren in het licht van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, gaat zij aldus voorbij aan het feit dat in het kader van het onderzoek of de verzoekende partij daadwerkelijk een familielid is zoals bedoeld in artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, wel wordt gesteld dat er een *“bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van art 12bis§5 en 6”*, maar dat uit de motieven van de bestreden beslissing voorts niet blijkt of dit onderzoek al dan niet heeft uitgewezen dat de huwelijksband als bewezen wordt geacht. Zoals aangehaald, verwijst de gemachtigde daarentegen naar een advies van de procureur des Konings *“met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk”* en naar zijn twijfels betreffende de oprechtheid (en niet het bestaan) van het huwelijk alsook naar artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, hetgeen dus veronderstelt, het weze herhaald, dat de gemachtigde aanneemt dat de verzoekende partij en de gezinshereniger in het buitenland daadwerkelijk een huwelijk hebben voltrokken. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing geen enkele pertinente wettelijke bepaling wordt aangeduid die de minister of zijn gemachtigde de bevoegdheid geeft om een huwelijk dat reeds werd voltrokken in het buitenland als een schijnhuwelijk te bestempelen.

3.8. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2022 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER